

ESSENCE OF THE GRAVITATIONAL CONSTANT

Alexandar Nikolov

e-mail: almihnik@mail.bg

Abstract

If Planck's constant h is a border discrete unchanging portion of energy $E_1=E_0=h$ [$\text{kg}\cdot\text{m}^2/\text{s}^2$], then behind it should stand a border discrete unchanging portion of mass $m_0=h/c^2$ (this must be particles of so-called Ether (field matter); this must be the indivisible atoms of Democritus). Moreover, the masses m_0 will build a space of power lines and their energy will have a two opposing boundary conditions: $E_0=m_0\cdot c^2=E_k$ – the whole energy is kinetic and $E_0=F_0\cdot R_0=E_p$ – the whole energy is potential. Then the basic energy equation takes on the appearance: $m_0\cdot c^2=F_0\cdot R_0$ (c - wave speed along the lines of force (speed of light)); F_0 – force forming these lines; R_0 – distance between the centers of masses m_0 ; $m_0/R_0=\rho_0$ (ρ_0 – linear density of power lines (of space)). From here will be in force dependencies: $\sqrt{\frac{F_0}{m_0/R_0}}=c$;

$F_0=(c^2/\rho_0)\frac{m_0\cdot m_0}{R_0^2}$; $G=c^2/\rho_0=c^2\frac{R_0}{m_0}$ – gravitational constant [$\text{m}^3/\text{kg}\cdot\text{s}^2$]. The constant G

represents a combination of several physical quantities, which explains its strange dimension.

Keywords: *field matter, energy, mass, gravitational constant*

ВЪВЕДЕНИЕ

Както е известно [1, стр. 187], в общия случай енергията E представлява сбор от две съставки – кинетична E_k и потенциална E_n :

$$E = E_k + E_n \quad (1)$$

При това кинетичната енергия E_k свидетелства за наличие на скоростни характеристики (движение), а потенциалната E_n – за наличие на силови такива (покой). И понеже енергията нито се губи, нито се създава, промяната на кинетичната съставка в дадена посока причинява противоположна промяна на потенциалната и обратно. В двете крайности цялата енергия е кинетична ($E=E_k$), съответно, цялата енергия е потенциална ($E=E_n$).

ИЗЛОЖЕНИЕ

След като дешифрирахме Планковата константата h [2, <http://www...>] като гранично дискретна, непроменлива порция енергия $h=E_0$ [$\text{kg}\cdot\text{m}^2/\text{s}^2$], по-нататък нещата тръгват по реда на физическите връзки. Зад гранично дискретната непроменлива порция енергия $h=E_0$ следва да стои гранично дискретна непроменлива маса m_0 . Това ни позволява да отидем към крайно елементаризиране на зависимостта за енергията $E=m\cdot c^2$, а именно:

$$E_0 = h = m_0 \cdot c^2 \quad [\text{kg} \cdot \text{m}^2/\text{s}^2] \quad (2)$$

Оттук величината на новата константа m_0 ще бъде, както следва:

$$m_0 = h/c^2 \quad [\text{kg}] \quad (c - \text{скорост на светлината}) \quad (3)$$

По силата на логиката, m_0 ще е маса на частица, структурираща единното поле (защото е несериозно да се мисли, че полевата форма на материята е някаква неопределена даденост, различна от познатата ни партикуларна действителност).

С h и m_0 напрегнатата полева среда се явява "еталонирана" по отношение на съдържание на маса и енергиен заряд. Остават неизяснени разстоянието R_0 между центровете на две съседни маси m_0 и стойността на силата, генерираща енергията $h=E_0$.

Лесно е да се види, че до тези две величини не може да се стигне от енергетичната зависимост (2), защото тя е израз на максималното движение – масите m_0 са гранично раздвижени. Докато за противоположното състояние липсва такава енергетично обвързване. Т.е. енергията от равенство (2) трябва да се представи и в потенциална форма – като енергия на силово напрегнатия максимален покой на масите m_0 . Това формулиране, знае се [1, стр. 156-157], става чрез работата $A_0=E_0$, извършена от силата на полето F_0 за преместването на масата m_0 на наличното разстояние R_0 , а именно:

$$E_0 = F_0 \cdot R_0 \quad [\text{kg} \cdot \text{m}^2/\text{s}^2] \quad (4)$$

Тогава граничното енергетично уравнение на двете равно противопоставени фази на материята добива вида:

$$m_0 \cdot c^2 - F_0 \cdot R_0 = 0 \quad \text{съответно} \quad m_0 \cdot c^2 = F_0 \cdot R_0 \quad \text{и} \quad F_0 \cdot R_0 = E_0 - \text{const.} \quad (5)$$

При решаване на равенство (5) относно c се получава:

$$\sqrt{\frac{F_0}{m_0 / R_0}} = c - \text{скорост на светлината} \quad [\text{m}^2/\text{s}^2] \quad (6)$$

Става видно, че скоростта c на вълната по полевата силова линия зависи единствено от силовата и плътностната специфика на самата линия – от силата F_0 , която я формира, и от линейната плътност $m_0/R_0 = \rho_0$ (ρ_0).

Непосредствено от (5), (6) за силата F_0 ще е валидна зависимостта:

$$F_0 = c^2 \cdot (m_0/R_0) = c^2 \cdot \rho_0 \quad (7)$$

В израз (7) прозира вторият закон на динамиката (след въвеждане на граничен времеинтервал t_0 , респективно период T_0 , респективно честота f_0 , респективно ускорение a_0):

$$\mathbf{F}_0 = \mathbf{m}_0 \cdot \mathbf{a}_0 \quad (8)$$

От (5), (6), (7) се получава първообраза и на емблематичната формула за силата на гравитацията (след умножаване и делене с ρ_0):

$$\mathbf{F}_0 = (c^2/\rho_0) \cdot \rho_0^2 = (c^2/\rho_0) \cdot \frac{\mathbf{m}_0}{\mathbf{R}_0} \cdot \frac{\mathbf{m}_0}{\mathbf{R}_0} = \mathbf{G}^* \frac{\mathbf{m}_0 \cdot \mathbf{m}_0}{\mathbf{R}_0^2} \quad [\text{kg} \cdot \text{m}/\text{s}^2] \quad (9)$$

Изрази (5), (6), (7), (8), (9) говорят за единния произход на всички сили, а (9) разкрива генезиса на Нютоновия закон за гравитацията. Сиреч, можем да твърдим, че притегателната сила $\mathbf{F}$ между две произволни маси $\mathbf{m}_1$ и $\mathbf{m}_2$, с произволно разстояние $\mathbf{R}$ между центровете им, е пропорционална на произведението от линейните плътности на пространството $\rho_1 = \mathbf{m}_1/\mathbf{R}$ и $\rho_2 = \mathbf{m}_2/\mathbf{R}$. Т.е. зависимостта за силата на гравитацията с пълно право (и съвсем ясно като произход) може да се запише така:

$$\mathbf{F} = \mathbf{G} \frac{\mathbf{m}_1 \cdot \mathbf{m}_2}{\mathbf{R}^2} = \mathbf{G} \cdot \rho_1 \cdot \rho_2 \quad (10)$$

Остава да осмислим естествено получаващия се израз $\mathbf{G}^*$ от (9):

$$\mathbf{G}^* = (c^2/\rho_0) = c^2 \frac{\mathbf{R}_0}{\mathbf{m}_0} \quad [\text{m}^3/\text{kg} \cdot \text{s}^2] \quad (11)$$

Както се вижда, това е точно дименсията на прословутата гравитационна константа $\mathbf{G}$. А на това гранично ниво е изключено да има място за случайни съвпадения. С една дума, логично е да предположим, че получената величина $\mathbf{G}^*$ е именно гравитационната константа $\mathbf{G}$ (тъкмо, за да подчертаем съответствието, я бележим като $\mathbf{G}^*$). Следва изводът, че чрез константата $\mathbf{G}$ се отчита и скаларната линейна плътност на полевата среда.

От направената връзка проличава съвсем ясно, че константата $\mathbf{G}$ не е една монолитна величина, а представлява съчетание от няколко константи, което хвърля светлина и върху нейната странна размерност.

От (11) определяме размера $\mathbf{R}_0$, респективно, силата $\mathbf{F}_0$:

$$\mathbf{R}_0 = \mathbf{G} \cdot \mathbf{m}_0 / c^2 = \mathbf{G} \cdot \mathbf{h} / c^4 \quad [\text{m}] \quad (12)$$

$$\mathbf{F}_0 = c^2 \frac{\mathbf{m}_0}{\mathbf{R}_0} = \frac{c^4}{\mathbf{G}} \quad [\text{kg} \cdot \text{m}/\text{s}^2] \quad (13)$$

С това основните показатели на полевата силова линия $\mathbf{E}_0$, $\mathbf{m}_0$, $\mathbf{R}_0$, $\mathbf{F}_0$, ρ_0 могат да се считат за постигнати (също важи и за граничните времеинтервал, период, честота и ускорение).

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Редно е да обърнем внимание, че порциите маса m_0 и енергия $h=E_0$ са налични във всяка точка на пространството (масите m_0 трябва да са частиците на така наречения Етер (полевата материя); това трябва да са неделимите атоми на Демокрит – осцилиращи и светещи). Релативизмът неправомерно зачерква тази силова и плътностна страна на координатните системи. Така ги превръща в чисто кинематични математически абстракции и ги лишава от естествената връзка с квантовата механика. Ето защо релативната теория не е в състояние да обясни естеството на настъпващите промени на масата, дължината и времето на движещите се системи. [3, стр. 321-328, 332-336] Тези релативни ефекти всъщност се явяват колкото релативни, толкова и квантово механични.

Reference

1. Джанколи Д. – *Физика, част II*, Москва 1989.
- (2. Giancoli D. – *Physics, Part II*, Moscow 1989).
2. . Nikolov A. – *Essence of Planck's constant*, http://www.wbabin.net/files/4348_nikolov2.pdf
3. Николов А. – *Към смяна на идеите във философията и физиката*, София 1999.
- (3. Nikolov A. – *To change of ideas in philosophy and physics*, Sofia 1999)